

Szigethy
Mária

HELICONI
VIRÁGOK

1791

ESZTENDŐRE.

SZEDTE

KAMINCZY FERENTZ.

Pozsonyban és Komáromban,
Wéber Simon Péter kölifégével, és betűivel.

HELLICONT
VIRAGOK

1791

ESTENDORF

SEBTE

KÁNYÓ FERENC

4713

M 189.470:2

R
2

ORSZÁGOS SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR
B. Híradóosztály
1955. évi 8971/2

R
1965

H A Z A F I Ú I

I N T É S.

1 7 9 0.

Magyar! hajnal hasad; de meg nem virradt még,
Hát estig ki tudja millyen lesz az Ég?
Sok napnak víg vólt már reggele 's fel-költte,
Nyugtáig azonban fok keserűt tölte.
Örülj, de okosan; ne hirtelenkedjél:
Sok vagyon még hátra; azon törekedjél
Hogy több febeid is mind bé-gyógyuljanak,
Úgy hogy foha többé ki ne újuljanak.
Igaz, hogy kezedben van már az a' nagy kints,
Melly nélkül, úgy látszik, állandóságod nints.
Igaz az is, szépek a' tett ajánlások,
De mi könnyen férnek azokhoz rontások.
'S bár most fokot nyerj is, ha nem lepsz állandó,
'S az idők forrával bátran truttzolandó,

Mit nyersz, Szegény, ha nem újabb keserveket
Múltaknál nehezebben emésztendőeket.

Ha jobb lábra térfesz Nemest és Parasztot,
Kikre fokféle mód fok bajt 's terh árasztott,
Ha rendbe téfsz Királyt, Grófot, Bárót, Papot
Le-menttével akkor ditsérhet'd a' Napot. —
Ország Gyűlésének kell hát elébb lenni,
'S abban mind ezeket lábra jobbra venni,
Melly úgy lefsz; 's mennyből is úgy jó Segedelem,
Ha fokfelé nem von a' szív 's az értelem.
Ha koronás Födét, mint illik, tiszteled,
'S Magyar véreidet egy formán öleled.

DARVAS FERENTZ.

H Á L Á A D Á S,

az Ország Rendeihez,

midőn

Rák havának 11dikén, 1790.

a' Magyar nyelvet a' Deák helyjébe állíták,

Nagy Lelkü fő Rendek! Hazánk szemfényjei!
Országunk Oszlopi! szívünk reményjei!

Éljetek!

Eljete! e' vig szó zeng mindenek száján,
Ki örül fel-támadt Nyelvén és Hazáján.
A' tanátskozáshoz tsak alig kezdtetek,
Hogy fő jónkra egy nap többet végeztetek,
Mint meg-hóltt Eleink öt 's hat Diatában,
Mellyeket tartottak e' Század folytában. —
Mint a' melly rossz Orvos a' betegség helyét
El-tévesztvén, bé nem dughatja kútfejét,
'S mikor más baja van, ő tsak az epével
Bírkozik, 's betegét gyötri Receptével.
Ma ez, hólnap majd más dozissal itatja
'S clystirozza míg más világra iktatja:
Ugy ők gyógyígtatták fok apró bajunkat,
De nem is illették leg-főbb panaszunkat.
Nemzetünk sínlődött e' nagy nyavalyában,
Hogy idegen volt ő fáját Hazájában.
Tsak a' neve volt meg, hogy Magyarnak hívták,
De a' Haza zsírját idegenek szívták.
A' tífztségből, 's pénzből minket ki-feredtek —
Bokros gyötrelmeink mind ebből eredtek.

De ti bölts Férjfiak! kik néztek előre,
Orvos kézt tettetek mindjárt a' kútfore.
A' Vér-hasban foká kínlódó Hazátok
Mint ama fő Orvos szóval gyógyítjátok.
Apróbb fájdalmai így mind el-szélednek
'S el-fenyvedtt tagjai lafsan meg-élednek.

Múzsák, pendítétek háládó hárfátok!
Számkivetétekből vissza hívt Hazátok,
Az idegenek már többé ki nem marnak,
Kik kedvetlen nótát húztak a' Magyarinak.
Az Egri Püspök volt leg-főbb Szószólótok,
Híntétek Laurussal e' bölts Apollótok!

Három Század folyt - le, hogy Buda Várában
Bátran nyugodtatok *Mátyás* óltalmában.
Pompás győzedelmit verssel hirdettétek,
Vitéz Eleinket ti élelftgettétek.
De tsak hamar a' had, 's a' fegyver zörgése,
A' rabló ellenfég 's az ágyúk dörgése,
Melly mindent rontott, 's ólt, vagy rab szíjra fűzött,
Titeket is sírva Hazánkból ki-űzött. —
Azólta felettünk gyakran repdestetek,
Mint Noé galambja szállást kerestetek.
De — mellynek Maradék! hitelt nem fogsz adni —
Nem akart titeket Hazánk bé-fogadni.
Sokan az idegen hangot meg-fzerették,
'S fáját nyelvünk, 's Múzsánk érte ki-kergették.

Jertek kedves Múzsák! többé ne-féljeteK,
Már örökké vígan itt velünk éljeteK.
Most míg tart az Ország Gyűlése ideje,
Mátyás háza légyen lakástoknak helye.
Onnan füleljetek mindennek szavára,

Mit

Mit mond az Országuk állandó javára,
'S áldott nevét gyémánt ofzlopra írjátok
Annak, ki munkásan szereti Hazátok.
Már eddig is leltek sok olyan nevekre,
Mellyek érdemesek Apelles kezekre.

Ti, nyelvünkért buzgó Böltsék! örüljeteK,
Ama' szép munkákhoz együtt készüljeteK,
Mellyekből Europa nyelvünket esmerje,
'S többé vad 's durvának azt hívni ne-merje.

Bölts Rendek! kik újjá szülteteK bennünket,
Fel-vévén a' porból el-tapodtt nyelvünket
Olly sok ezer áldást nem kívánhatnátok,
Mennyi ezért omlik minden felől rátok.

A' NemzeteK forfát mérő Úr' nevére
Esküszünk, míg bennünk forr *Etele* vére,
Sőt míg a' Magyar név el nem fogy egészen,
Ez áldott nap nekünk örökké szent lészzen.

Két fő dolog vár még orvosló kezeket,
'S ha Hazánk javára végziteK ezeket,
Ugy mindenneK majd ezt vallja szíve 's szája;
E' volt Nemzetünknek első Diátája.

PÉTZELI JÓZSEF.

U G Y A N - A R R A .

„**F**ogd hamar a' tollat, 's írd egy Ofzlopra ne-
venként,

A' kik szívre vevék a' Haza-nyelvnek ügyét.
Darvas *) az Ofzlopnak tetején tündökjön; az édig
Nyúltt márvány Ennek tiszteletére kevés.
Háromszor szólott, 's háromszor gyöz vala szívét,
Mert magyarul fízolott a' Magyar Őszek előtt.
O ! láttam lelkét anya nyelvén nyögve lebegui!
'S a' mi azokba kivált bé-hata, lelke vala.
Írd-fel odább Böthit, Feketét, Márjássyt : az ilyen
Nagy Lelkü neveket gyermeki rendbe fe szedd.

Két

---

*) Helytartói Tanácsos Nagy Réti Darvas Fe-
rentz Ur, Pesth Vármegye egyik Követje.
— Besenyői Böthi Imre Ur, a' hét sze-
mélyi-Itélő-szék Bírāja, Bihar - Vármegyei
Követ. Gróf Galánthai Fekete János Gen. és
Aradi Követ. — Márkusfalvi Márjassy István
Ur, Gómör Vármegye Követje, 's Vice-Is-
pánja. — Helytartói Vajai Vay József Ur,
Borsodi Követ. — Pétsi-Kerületbéli Tudomá-
nyok fő Directora Vajai Vay István Ur, Sza-
bóltsi Követ. — Hét-személyi Itélő-szék Bi-
rája Ótsai Balogh Péter Ur, Nográdi Követ.
— Domokos Lajos Ur, Bihari Követ. —
Almásy Ignácz Ur, a' hét személyi itélő
szék Bírāja, és Heves Vármegye Követje. —
Bezerédy.

Két Vayt, és Balogot, Domokost, 's Almássyt is
Ird-fel.

Kikhez meg-meg odább tedd Bezerédy nevét.
Tíz vala Szózföllód, Anya-Nyelv! tíz a' ki koporsód
Méllyjeiből téged fényre, 's folyásba hozott.
Majd ha Maradványurk a' boldogságnak öléből
Mostani Öseinek tettire vissza tekint;
Dalra fakad, 's ezen Ofzlopnak tetejére mutatván
Igy szól, míg szemein drága könyetske remeg.
Ime azok neveit! kik az elfo talp-falat a' mi
Boldogodásunknak fel-vitelére veték.
Ird-fel! — Az én szívemre ugyan fel-metfzve
maradnak
Tiszteletes neveik, míg lehelegni fogok. ”

Ezt mondván, el-tűnt. Szomorú köntöfse ke-
servét,

'S teste betegségét színe jelenti' vala.
Homloka fő fájási miatt, bé-kötve! ki-sírva
Két szeme: ortzáján bú vala, 's régi halál.
Ajkairól látám egyedül (de tsak ezt is azolta
Hogy nyelvén szólhat) hámlani szája varát.
O! jele hogy gyógyúl. — Mikor el-tűnt, szinte
hevílni

Kezdek, 's azt mondan tsendesen: A' Haza vólt.

VERSEGI FERENTZ..

A 5

A' MA-

A' M A G Y A R
V I T É Z E K H E Z.

Nemes Hazámnak drága Vitézeit
Éneklem e' kö-ozflop alatt, kiket
Már régen Éjzrak, Dél, Enyészet
'S Nap-kelet emleget és tsudálva

Magafzta. Ó nagy Bajnokok! O Magyar
Bellona bátor Magzati! Azsiát
Meg-rázta 's dölő félbe hozta
Győzni tanúltt kezetek. Dagályos

Vadsága retteg már, s menedék helyet
Alig találhat pufzta vidékein
A' merre tsak hallhatja zörgő
Fegyveretek ropogó tsapásit.

Ti, mint midőn a' Mennykövek a' fetét
Felhők öléből hullanak, és halált
Szórnak magokból mindenütt: úgy
'S olly bizonyos sebeket tsináltok. —

A' zordon Éjzrak fergeteges szele
Mikor meg-indul, a' hegyek oldalán

Álló

Álló mohos tölgy - fákra tsapván
Dönt , tör ezer meg ezer tsikorgás

Közt : képe győző Bajnokaink erős
Szíveknek , — Ó nagy Zrinyiek ! ó ditső
Nádasdiak ! bátor Kemények !
Hunyadiak ! Túriak ! borostyán

Ágakkal ékes régi Vitézeink !
Ama' ditsőfég szent Palotáiból
Az Erdemeknek Thronufából
Mostani hív Onokáitokra

Tekintsetek , kik bóldog Atyáitok' ,
'S a' ti ki - terjedtt híreteket , jeles
Tettikkel újítják , 's tetézik ;
Többre nem is mehet a' Vitézfélg.

Imhol Hazánknek Coclese, Vécsey,
Maroknyi népével tizeneggy ezer
Török Pogánynak vissza nyomja
Ránk szakadó veszedelmes árját.

Igy táborunknak , melly ki-fogyott valá
Önnön magából , lelket adott megint.
Nézz , Spárta ! jó szemmel reánk , és
Leonidasodat itt találod.

Ott

Ott Fábri , mint-egy mennyei-nyil , hasít ,
Pufztít , öl , és vág ; Mólдова Gyermekei ,
'S Fej'delme rab - szíján zokogva .

Függenek . Amott Nemes a' Minerva

Véres-piattzán küszködik : — egy halált
Látok , nem embert , annyi pogány között
Forogni ; rémülés 's veszély van
Kardra szokott magyaros kezében . —

Mi harfog úgy *Foksán'* mezejin ? Tsudáld
Te nagy neveknek férge , Irígy , tsudáld .
Mint védi Mészáros hazáját ,
Láthatod e' szomorú Vidéken .

Ki-fogja méltán festeni , vagy minő
Táblára kell fel metszeni nagy nevét
Örökre Képíróknak ? — — Ó csak
Ő maga tudja magát le-írni .

Látom , Vezérek fényje , Karajtzy ,
Mint úzi villám fegyvered a' komor
Éjt táborunkról : látom , ofzlik ,
A' Magyar égre borúltt fetétfég . —

Ti rólatok sem hallgatok , ó Hazánk'
Dízfére termett Férjfiak , érdemes

Vitézek! Ottó, Kofztolányi,

Filó, Boros, Török verőji!

Mint kell tövisről rózsavirágokat

Szaggatni, példás tetteitek, tanúk! — —

Elég! — Török zajt hallok! — — Újra

Rajta tehát, kofzorús Vitézek.

VIRÁG BENEDEK.

EGGY

EGYHAJÓRA.

O navis referent in mare te novi.

Debretzen Apr. 21 d. 1789.

ÚJ fergeteg kél ellened, ó Hajó!

'S Kézül az álnok síkra tafzítani;

Jaj, mit mivelisz? térj, kérlek, ismét

Hajdani hív ki-kötöd' keblébe.

Nem látod é mint ingadoz a' kevély

Árbotz? 's az el-tört kar-fa miként retseg?

Nem ill'nek illy kétféges úthoz

Bomladozó kötelékid. — Imé

Nints ép vitorlád, nintsenek Isteni

Kikhez segédért bízva kiálts meg

Ambátor erdök' leg - neme

Gyermeke, nagyra vor

Fenyő, te,

UGYAN.

U G Y A N - A Z.

Székes - Fejérvdratt, 1790.

A' tengerbe megint e' habok, ó Hajó
Bé- vífznek. Mit akarsz? Pártodat el ne hagyd!
Látod, nints eveződ, nints
Eggy Kormány - vezetőd fehol.

A' fzeltől febesültt árbotzod el-törött,
A' vonzó kötelid meg-fzakadoztanak,
Mélyebb vízre tehát így,
És tengerre bocsátkozol.

Nints épség levegő vásznaidon, 's kiket
Védemedre kiálts nintsenek Istenid,
Ámbár Pontusi termés
Ámbár régi Fenyő - fa légy.

Kérkedve hányod esmeretes neved'
'S fő szármázásod'. A' remegő Hajós
Nem bízik a' festett falakban;
Ójdd magad a' dühösültt szelektől.

Tsüggedve sírtam annyiszor a' kiért,
De a' kit épen láttam agyarkodó
Örvényibol mindég ki-kelni,
Ah ! mikor érfz ki-kötődbe vijsza?

KAZINCZY FERENTZ.

'S Hirdesd nagy nevedet , 's fő nevedet : Hiszem
A Révész , ha szemes , rzífra hajóiban
Nem bízik : te ha tsúf nem
Kívánsz lenni magadra jól

Vigyázz! — Erted elég únalom érte már,
'S most több gondok ölik szívemet újlag;
E' tenger veszedelmes
Örvényit 's szigetét kerüld!

VIRÁG BENEDEK.

GYŐZEDELEM JÖVENDŐLES.

1 7 8 8.

Láttam Olympus' téres határiból
A' merre Phæbus kergeti fellegét
A' kormos Ejnek, 's a' homályos
Földre lövelli febes világát. *)

Indúlni Pallást: mint mikor Aeolus
Szélvésztt akarván hajtani, zárjait
Meg-nyitja tömlőtzenek, és a'
Déli fzelet szabadon botsátja.

Pantzél borítá mênyci tagjait
Dárdát szorított jobbja, 's arany paizs
Terhelte balját; 's élet óltó
Szikra fzőkött haragos szeméből.

Ki ellen indulsz? Afszonyom, Afszonyom!
Húzd-vissza drádád! — Hadnak az Istene
Ambár hatalmas fegyverére
Színed előtt el-ijedne Márs is. —

Igy

---

*) Mivel a' Török birodalom nap-kelet felé
vagyon, azért költetik arra indúlni Pallás.

Igy szóla nyelvem. Többre nem engede
Fakadni szívem; (szívemet el-lepé
A' félelem) 's az Isten - Afszony
Ezt felelé panaszomra: Látod

Diánna szarvát? meg-veti frigyemet,
Fel-vonja ívját, 's ellenem el-lövi:
De szent Atyámnak homlokára
Esküszöm, hogy kezemet meg - érzi!

Mondá, 's paizsán tsattogatá törét,
'S Röpüle — nyomban rettenetes tsapás
Követte, melly a' höldi félbe
Sárga halál ijedelmet önte. —

Hazám ne búsulj! mert ha Vitézidet
Vezérli, 's együtt száll viadalra ki
Erős Leánya Jupiternek,
Annyi lehet valamint a' hangya.

De hátat adni kénytelen a' Török,
'S Kezedben a' szép győzödelem, Magyar!
Az vitta Trója Városát meg,
A' ki feléhez hajóit Minerva.

DAJKA.

ORCZYNAK HALALARA.

Istápod el-dült ; fényed el-óztatott ;
Mársod 's Apollód ; leg-magyarabb Fiađ ;
Bízod , reménységed ; nagy ORCZYD,
Édes Hazám , el-aludt , 's — örökre ! *)

Oh , szív-repezstő szózat ! — Az értzes Ég
Vesztedre készül : fegyverit élezi :
Meg-fofzt azoktól , a' kik eddig
Támagaták vezzedelmes ügyed'. —

Áh , ORCZY ! Népünk' Nestora ! hajdani
Főbb Öfseinknek tüköre ! melly sebet
Ejtett azok' szívéen halálod ,
Kiknek erek magyarabb ütést ad !

Eggy féllye , melly fok dífzt nyele kebled el
Ország - 's Királyhoz tántorodatlan Hit ,
Szíves Barátfág , Fő Nemes Vér ,
Bé vitetett hidegült öledbe !

'S hát

---

*) Meg-hólt Jul. 28d. 1789.

'S hát a' Magyar Nyelv? — Lelkemet ált'-verő
Kérdés! Atyáink' ajka, mi fergeteg

Tép, 's szaggat! — hát már a' Magyar Nyelv?

Mit mivel illy Szeretője nélkül? —

Im'! Nagyjainktól már el-hagyattatott:

A' korts-fiaktól szám-ki-vetésbe ment:

Új köntös, és új nyelv erőt vesz',

'S a' le-vetett örököst ki-vefzti.

Bajt érte vallyon már ki fog állani?

A' lelkesítő példa ki-költözött:

Nem szól: nem hall: hülte teste fenyved

Eggy kis üreg' fenekén ki-nyújtva!

Hogy türted Őtet Phoebe, le-romlani?

Hol voltak hárfás Húgaid, a' mikor

E' nagy Magyart, e' nagy Poétát

A' vad halál ki - lövé közülünk?

Már látom, a' Ti szívetek is kemény

Bús Nemzetünkhez! — Most fakadqz vala

Nékünk is a' rég' vártt borostyán;

'S ORCZYVAL egyfzeriben el-hervadt!

El-ment, kinek nagy bő-kezüése fok
Tollat segítvén, éjjeli nappali
Írásra gyúlafztá kezünket :

El-mene: 's véle tüzünk el-alvék. —

El-ment! 's hová ment? Elyziumba: hol
A' fényes Erkölts, 's a' Te javadra tett
Szorgalmatosság néki mindég
Zöld kofzorút kötözend fejére.

Sergekbe vették régi nagy Ösei,
NÁDASDI, ZRÍNYI, BÁTHORI, HÚNYADI,
BATTYÁNYIVAL FORGÁTS, BERÉNYI,
PÁLFFY, 's ezer tsuda-vóltt Vitézink.

Rév-partra jött már; és az Eget komor
Fátyolba rejtő mord fzeleket, tüzek'
Húllásit, hab' tornyokra nőttét
Állhatatos-mosolyogva nézi. —

Mit látok? (úgy van; most is előttem áll
Árnyéka) könnyel meg-telik a' szeme,
Ha lván, mi vóltál; 's el-tekintvén,
Édes Hazám, mi vagy. — Oh Nemes szív!

Oh

Oh ritka Hívség! oh Szeretet! — 'S Te mit
Fogsz tenni példás érdemiért Neki?

Elmédbbe méllyen rejtsd szerelmes
ORCZYDAT: éljen halála után is,

Rézen ki-metszett Képe, 's arany-betiű-
'S tzedrusra méltó Verse, forogjanak
(Ha még Magyar lepsz e' Világon)
Példa gyanánt Fiaid' kezében,

Tégy végre márvány-ofzlopot, és ezen
Ígékert írd rá: Fő-Nemű, Hív Fiam,
Bajnok, Magyar, Bölts, nagy Poétám,
ORCZY! Hazád neked ezt emelte.

BARÓTI SZABÓ DÁVID.

IMPROMPTÜ,
V A Y R A *)

A' HAB-TSILAPITÓRA,

az Ország - Házában, 1790.

Igy tsendesednek-el tajtékos habjai
A' régi fézkekből ki-fordúlt tengereknek,
Érezvén nyugtató intésit Isteneknek,
Mint itt a' zaj, midőn fel-kél — VAY.

KAZINCZY.

EGGY

---

*) Helytartói Tanácsos, Borsod Várm. elsőbbit
Követje.

EGGY DIÓ-FÁRA.

Melley magass Égnek szegezett fejjel
Mint Király állasz vala többi fák közt,
Tégedet földön gyönyörű Dió-fa

Lárlak heverni.

El-szakadt testes derekad tövétől,
Tsak kitsíny kéreg maradott kötésül:
Ágaid tsüggnek, levelid ki-veznek

Nedvök el-hagyván.

Sorvadó kebled, tsetsemős gyümölcsit
Hasztalan szütvén el-erefzti: hullnak
Ök, 's nem is tudván rövid életékről

Rendre ki-halnak.

Annyi szél-vészzen diadalt nyerett fa!
Nemtelen porban hever a' nemes dísz?
Ezt lejendőnek lehetett é vallyon

Vélni felőled?

Senkinek kárán nem örültt; fokaknak
Hüvös árnyékkal feles hasznót hajtó,
'S Kedvök' étkeddel kereső kegyes fa!

Mondszá, ki bántott?

B 5

Ab

Ah minek kérdem! — Szemeimbe tűnnek
Gyilkosid! nem vólt kül-erőszak: ott benn
Ön magadban vólt meg-ölő mirigyed,
'S titkos el-ejtőd.

Im' egész bélig gyökered' ki-rágták
A' gonosz férgek; 's az el-ett odóba
Hangya-bolyt hívtak; mi nyüfzögve járnak
Most is alattad!

Átkozott Vendég! viperák' fajási
Ah szerentsétlen fa! — Hazánk', fzelíd Ég,
Szűz virágában tehetős karoddal
Tartsd-meg örökké!

BARÓTI SZABÓ DÁVID.

A' XVdik ZSÓLTÁR.

Uram, ki léfzen lakosa
Felséged ditső fátorának,
'S ahoz ki bízhat valaha
Hogy nyugtot fog találnia
Szent hegyed oldalán magának ?

Az a' ki tökélettel jár,
Tselekszik mindég igazfágot.
Igazfágot fzóll, 's azért bár
Gyűlöltefsék, de még se zár
Szívébe titkoltt álnokságot.

A' ki nem üz rágalmazást,
Ember-társához nints gonofszal
Nem fért-meg nyelvefséggel mást
Mert gyűlöli e' rút szokást
És nem fizet a' rofszért rofszal.

Az Isten-félöt tífzteli,
Az Isten Káromlót útálja,
Söt éppen nem is nézheti:
'S ha egyfzer hitét le-teszi
Kárt valljon bár, de azt meg-állja.

Ad

Ad költsön szükülttel jól tefz ,
'S nem vágy azért ő uzsorára
Bért ártatlan ellen nem vefz :
Az illyen , óh be bódog lefsz !
Bódog forsának nints határa.

B. Id. RÁDAY GEDEON.

EGGY HARAGOSHOZ.

Hallom ! ismét ropogtatod
Haragodnak tüzeit.
Látom ! fűrűn ugrattatod
Annak dühös íveit.

Gyenge *szivem* nagyon érzi
A' kegyetlen Sebeket !
Szédül fejem ! — alig győzi
A' rá gyűltt bú-terheket.

A' mikor tsak te egyedül
Fenekedel ellenem,
Úgy látszik, hogy minden felül
Lest hány a' veszedelem.

Ugyan azért rab-kötéssel
Szorongatom kedvemet,
Egymást üző bús tsöppekkel
Ferefztem kebelemet.

Tudom, nem adsz hitelt ennek:
De kérdezd-meg ágyamat;
Majd meg-súgja, melly fok könnyek
Bontogatják álmat.

Fájdalmim közt gyakor ízben
Serkenget e' gondolat:
Hogy nem érzem magam' bűnben!
'S vígafzталást adogat.

De, hogy ellened semmiben
Nem találom vétkeimet,
Keserveim mérgesebben
Fefzegetik meljemet!

Szánom,

Szánom, hogy te engem gyűlölsz,
Epefztem is lelkemet:
De, hogy méltatlanúl gyűlölsz,
Jobban szánlak tégedet!

Ugyan azért foká 's nagyon
Hánytam, törtem eszemet!
Hogy mi módon főjtsam agyon
Lobbantt barom tüzedet.

Leg-jobbnak ítélttem lenni.
Ha szülök eggy éneket;
Mert ez lággyá szokta tenni
Az atzélós szíveket.

Szánj-meg Lelkem! ne üldözz már,
Jó kedvemet ne keverd!
'S azt a' bút, melly vesztemre jár,
Ha le-nyugszik, fel ne verd.

Szeretetedet nem kérem,
Sem hajlandóságodat:
Mind ezekre meg-esmérem
Méltatlannak magamat — !

Tsak,

Tsak, hogy egyszer szedd már rendbe

Forró indulatidat!

Erefzd mélyen a' hüvelybe

• Vagdalkozó kardokat.

DÖME KÁROL.

A' HADI-TÖRTÉNETEK ÍRÓIHOZ.

Oh Hazánk örvendj! — El-ofzólnak immár

Fellegid; búsultt egeid derülnek;

Hajnalid, látod, közelítnek: enyhül

Mostoha forsod!

Fénylenek széllyel ragyogó tünéssel

Tsillagid, mellyek jelek a' jövendő

Régen ohajtott aranyos Napodnak —

Óh Haza örvendj!

Am

Am tekintésél bár kebeledbe szélte,
Már nem olly Téged tapodó szülőttid —
Sem pedig fásútt henye magzatidra
Fogsz ma találni,

Kik vitézféggel keresett feles, fok
Szép ditsőséged' 's anya nyelved' ékét
Hervadásnak, főt fanyarú teleknek
Dülni erefszék!

Általok főt még lehetel reményben
Hogy Magyar nyelvünk valahára szépül;
'S a' borostyán - ág' arató Vitézink
Élnek örökre.

Nézd tsak el melly szent igyekezve fogják
Pártodat! nézd melly törekedve nyújtják
Fel-segítő kéz karok! tsak éledj
Öket ölelni!

Nintsenek bár olly akadály' 's tövissek,
Sem köves szirtok, vagy erős rakások,
Mellyeket példás Haza' hív szerelmek
El ne vefzessen.

Meg

Meg nem irtóztván valamelly vitorlás
Gályaként, a' menny fok ezer habok közt
Egy sebes vágást közelít azon vártt
Partja' ölébe.

Im fel-áldozzák Fiaid Te néked
Eletek', holttok', 's az egész segédjek';
Mint azon hajdan ragyogó, hatalmas
Spárta' Vitézi,

Kik ditső szívvvel veszedelmek' értvén
Néked áldozták özönözve vérek';
'S hamvakon már rég' az örök ditsőség'
Temploma épült.

A' nehézfégek foha győzedelmet
Venni nem szoktak, tsak az egy erőten
'S gyenge szíven; mert az erős előtt színt'
Futva ofzolnak.

Illyen egy példás deli hív Fiadnak
Zöld borostyánból koszorút kötözz ma!
A' ditsőség, és Helicon' Lakói
Füstöt eresztnek! —

Illy Hazájokról nemesültt Fiaknak
Boldog éltét hogy fok ezer nyarakra
'S vízfza-költt Phoenix idejére nyujtsák
Isteni gond az !

A' ki élteben , valamint azon Nap ,
Mindenütt félllyel ragyog , és világít ,
Boldogít mindent , 's az egész Hazáját
Fényre vezérli :

Annak a' bük-fák' fiatal karéjján
Szép nevét 's hírét magok ők ki-metszik
A' fzelíd Múzsák , 's velek azt az égig
Nöni fegetik !

'S végre a' kívántt gyönyörű mezőkön
A' hol a' vígság az örök tavafszal
És azon példás szeretet virágzik ,
Véfi lakását ;

A' kegyes fzellók temető-kövét-is
Egyre tsókolják , 's ditsóiti hamvát
A' Kesergő Hóld' szomorú világa
Hóltta után is —

A' Hazáról nyertt jeles Érdemekkel
Dífzes embernek , helye csillagok közt
Vólna bár úgy , hogy soha el ne veszne
Fényje szemünkből !!

FEHÉR GYÖRGY.

B E N T Z É H E Z .

Édes Bentzém, te veled is
A' szerentse játszadoz,
A' mint látom te szíved is
Bús homályban duzzadoz.

Hány, vét, zavar, próbán forgat;
Mit tehetünk? — tünnünk kell.
Keservében szánk is jajgat —
Jobb napokat várnunk kell.

Tenger' vizén futkározó
Habok úgy nem fáradnak ;
Dagadtt Dunán áradozó
Tseppek sem úgy kínlódnak ;

Mint az ember, kibe akad
Szerentsének agyara ,
Vagy kit el-ér, és meg-ragad
Szarándokság vad kara.

Ne félj ! homályt éjtzakára
Küld-le egek' Bírája,
De hajnal' fel-hasadtára
Jön a' napnak fúgára.

Nézd ! hogy önti mennyköveit
Dörgö villámlásival ;
'S nem fokára bús szíveit
Éleszti virágival.

A' mi voksunk sem lesz mindég
A' bal karnak vetése :
El-fogy , 's egyfzer nem lesz elég
Reánk erőltetése.

Akkor

Akkor bezzeg fel-virradnak
Meg-vidámultt napjaink;
Édesdeden vígafztalnak
Böldoggá váltt óráink.

CSERGICS SIMON.

BÁRÓTZI SÁNDORHOZ.

— — — — —

Enekelni fogunk majd nemes Lelkedről, —
Mennyit érdemlettél édes Nemzetedről,
Hogy késő Unokánk emlékezetedről
Hallván, tisztelettel szóljon nagy Nevedről. —

Fel-fedezvén nyelvünk' fényes méltóságát,
Te üzted-el népünk' elébbi vakságát;
Ki másnak kóldulván rongyollott jószágát
Nem látta Hazája' önnön gazdagságát! —

El-veti hályogát ugyan-tsak végtére,
Mellyet az idegen maszlag vont szemére; —
Tekínt Iroinak immár érdemére,
Könyveket szentelvén BÁRÓTZI' nevére *)

Tsudálja Nyelvének ritka édeségét,
'S neveti Szomszédink' bolond irígységét,
Kik régen orrolván Hazánk' fényességét,
Nyelvével akarják rontni Nemességét! — —

BATSÁNYI.

TISZ-

---

*) Lásd : *Bácsmegyeinek öfve-fzedett Levelit.*
Kafán 1789. Ezt a' Románt Kazinczy a' Bá-
rótzi' Tisztelőinek ajánlotta.

T I S Z T E L.

BÉLIK JÓZSEF UR' *)

N E V E N A P J Á R A

1 7 8 8.

Kedvre magyar Múzám! a' bút vedd félre! Tö-
röld-ki

Fel-dagadott könnyes szemedet! Szóllítsd-le meg-
aggott

Rántzait ortzádról a' fojtó gondnak! Emeld-fel
Régen alá-tsüggő fejedet! Szedd-egybe le-hullott
Ékességeidet, 's aggasd már vissza magadra

A' miket a' mérges bűnnek vad körme le-tépett

Rólad, szüntelenül új fájdalmakba kevervén

Lelkedet! — Ébredjen szíved! Tsillogva fesüljön

Homlokod a' ködből, valamint a' gyenge virág-fzál,

Melly, mikor a' jéggel zajgó tél fogytig el-olvad,

'S a' szép Nap melegebb fűgárokat hint-le felinkbe,

Meg-repedett kis tokjából mosolyogva tekint-ki. —

Ime öröm-tsi'lag, vidám Nap támad az égen!

C 4

Min-

---

*) A' Pozsonyi Nevendék Papságnak egyik
fzeretett fzelíd Al-Igazgatója.

Mindenek újulnak , vígadnak mindenek ! — A' rét,
És erdő ferken ; készül fel-venni ruháját !

A' mord fergetegek gyorsan takarodnak előlünk!
Meg-dült már Boreas ; fáradt pihegéseket ugrat
Meljéből ; sír , rí ; nyökörög ; nem emelheti rontsos
Szárnyait ; el-gyengült ; ki-rekedt a' vastag erőből.

A' nyájas Zephyrus kezd már repdesni helyette,
Melly a' fel-költött szín-port karikákra tekervén,
'S így a' fényt tőlünk el-lopván egy kis időre,
Szem' be-kötést játszik. Minden völgy , melly
az el-ázott

Hóból többetskét hörpöntett , nyílik ez által,
Józanodik , ki-derül. — Boves nedv öfzve-fo-
gózván

Lépdegel , és szűrődik-alá a' törpe hegyeknek
Oldaliról , minthogy Zephyrus nyalogatja meg-
öfzültt

Bértzeket. — A' szárnyas nép tollát rázza ; ki-
nézgél

Téli lakásából ; billegteti szárnyait ; a' lágy
Égnek örül ; vidám tsevegést ereget-ki begyéből. —
Három-négy nap után minden völgy , hegy , be-
rek , erdő

Zengeni fog , 's az egész Természet örömré fa-
kadni - - -

Mind ezeken , kinek úgy tetszik , köfzörülheti
kedvét ;

Engem

Engem más újít. — József kies hajnala virrad! —
Nofszá pitziny Lantom! szedegesd hamar húrodat
öszve!

Pengj örömet! neve Bélikének futamodjon az égig
Hangoddal! — vigyázz! Bélikének drága nevérol
Szóllok. Nagy név ez néked: de te gyenge vagy
hozzá.

Félhetek is, ne talán törede vén hangod alatta,
A' mikoron vele kívánnál fel-evezni, le-tseppenj! —
Merni szabad: Kezd-el! — Múzsám-is egyengeti
torkát;

Eggyütt fogja kötött dalait pergetni te véled.

{ A' Lant meg - pendül; }
{ a' Múzsá ezt énekei: }

Óh Öröm! melly nyájas kézzel
Ölelgeted szívemet!
Be édesen készültt izzel
Tapogatom kedvemet!

Mind eddig tsak a' panaszra
Vettem-elő nyelvemet;
Tsak könnyeknek ontására
Nyitottam-meg szememet.

Azt gondolám, hogy az Öröm
Nem is esmér engemet
Mint hogy csak nem mindég üröm
Keseríté lelkemet.

Ezer gondok, ezer bajak
Ostromlották fejemet;
Fohászkodó aggodalmak
Düljeszgették meljemet. —

Fel-élefst ez a' nap; ortzám vídül;
Szelídül bánatom, 's alám hódul
Vérem ébrettebben
Szökdétsel meljemben;
Gondom el-fül.
Fel-élefst, ez a' nap; ortzám vídül.

Béliknek örvendek; öt' tisztelem:
Kit maga nemzett, 's szült a' Kegyelem
Valaki így érzel,
Szívemmel eggyezel,
Jöfzte velem!
Béliknek örvendek: öt' tisztelem..

Ö benne

Ő benne minden jó rakásba gyűl;

Ajakin nevető szelídség ül.

A' bölts szó, melly nyelvén

Meg-érett, ki kelvén

Mézzel vegyül.

Ő benne minden jó rakásba gyűl.

Elméje bé-ható mint a' friss tűz,

Mellyel fok tudományt csomóba tűz:

Akár melly gátokat,

Vakító gántsokat

Gyorsan el-űz,

Elméje bé-ható mint a' friss tűz.

Nagy, 's még is kitsínynek tartja magát,

Mindenhez kegyesen osztja szavát

Okosan intézi

Emberül végezi

Minden dolgát,

Nagy, 's még is Kitsínynek tartja magát.

Szívének ereje mint a' gyémánt,

Rajta a' Szerentse nem fzed zsákmányt,

Mind üldözésre

Mind kedvezésre

Néz egyy-aránt,

Szívének ereje mint a' gyémánt.

A'

A' rofsz nyelv' nyilait tsak neveti,

A' bofszút bofszúval nem fizeti,

Mire más háborog,

Ö arra mosolyog,

Kedvét tölti.

A' rofsz nyelv' nyilait tsak neveti

Az ékes Erköltstre útat terét,

Bé-tömi a' bűnnek minden erét:

Mint kelljen azt üzni,

Ezt pedig el-üzni

Adja fzerét.

Az ékes erköltstre útat terét.

Maga is bé-vefzi, a' mit ki-ád,

'S így oktatásinak nagy erét ad,

Mert panaszt ki tehet

Éltére? — ki lehet

Ellene vád? —

Maga is bé-vefzi a' mit ki-ád.

Bóldog toll, melly ötet hirdetheti!

Ritka, melly eléggé dítsérheti!

Itt tárgyát mind Máró

Mind maga Apolló

El-vétheri.

Bóldog toll, melly ötet hirdetheti!

Engedj-

Engedj-meg, kegyes Úr! nem lehet már!

Hű szívem még ugyan többet is zár:

De szavam ki-fogyott,

Nyelvem el-fáradott,

'S düllögve jár.

Engedj-meg, kegyes Úr! nem lehet már!

DÖME KÁROL.

A' K E R T.

En az Öröm' helyje vagyok,
'S Gyönyörűség' Templomá;
Itt nem éget, ha bár ragyog,
Az arany Nap fugára.

Gyenge Zephyr' lebegése
Árnyékomban hívesít,
Ugró kútak' lövellése
Zöld pázsintot nedvesít.

Mester-

Mesterséges keringéssel
Gyengén tsörg a' folyamot,
Tiszta habja víg szökéssel
Hint virágra harmatot.

Ti érzékeny szelíd Lelkek
Kebelembe szökjetek,
Itt ujjúlást 's kedvet leltek
Itt lepsz nyugvó helyetek.

Grátziáknak itt áldoznak,
A' kik őket tisztelik,
Kik könnyökben áradoznak
Könnyebbségeket lelik.

Nem fáj itten a' fájdalom,
Édes a' keserűség,
Nem únalmas az únalom,
Szelíd az együgyűség.

A' szomorúk' bús nyögése
'S szív-keserve itt el-vefz,
Virításom' enyelgése
Fájdalmokon erőt vefz.

Gyáfzos

Gyászos Lelkek , fájdalomatok'

(Jertek ide) lágyítom,

Árnyékimban múlafsatok

Könnyetek' el-szárítom.

A' Bajnoki kemény szívek

Itt kegyesre lágyúlnak,

Az érzékeny gyenge szívek

Gyönyörködve ujjúlnak.

A' Friss vizek folyamati

Melly szabadon omlanak

Böltselkedök' gondolati

Itt olly könnyen nyillanak.

A' Tudósok' nyugodalmát

Hűs árnyékom fedezi:

El-felejtí itt siralmát

A' ki könnyit öntözi.

Jertek ide meg-ujjúlni!

Itt gondotok meg-enyhül ;

Ortzátokról el-fog múlni

Izzadástok ezentúl.

A' nemes szívek tüzeket
Ezen helyett nevelik,
Itten érzik bilintseket
A' kik egymást szívellik.

Régi edes szerelmeket
Itt nyögik az Öregek:
Itt ujítják erejeket
Az el-gyengültt Betegék.

Kit Várostól el-távoztat
A' Tsendesség' szerelme,
Ezen helyen múlatozhat
Itt lepsz nyugott élelme.

Ezer képpen illatoznak
Flóra' színes magzati:
Szint' nehezen váraкоznak
Hogy szaggassa valaki.

Szökve futnak a' pataknak
Tiszta habos vizei,
Az Embernek példát adnak
Hogyan folynak tüdei.

Az ártatlan gyönyörűség

Itt leg-inkább illatoz,

Mézzel színlelt keferűség

Melly Városban múlatoz.

Innét kaján szemeivel

Távol van az Irígység;

Ki küzködik ügyeivel

Jöjjön ! itt a' segítség.

A' terhelttek enyhüléssel

Itt ofzlatják gondokat

Járják búsongó lépéssel

Az árnyékos bóltokat.

A' szépségnek remekjei

Itt hevítik magokat,

A' kert hímes tselédjei

Hintik rájok szagokat.

Gyenge kezek itt violát

Amott szeg-főt szagatnak,

Narcissussal szép tulipát

Bokrétába raggatnak.

Szil és Hárs-fa nagy sorokkal
El-rendelve vagynak itt;
Terepélyes nagy ágokkal
Szegik a' Nap fúgarit.

Itt a' Cyprus rendes ága
Víg örömet neveltet,
Ott az Ofzlop' magafsága
Vidúlással legeltet.

Az út tömlös tsavargása
E' helyeken be mi szép!
A' zöld pázsint virítása
Szemeinknek kedves kép.

A' zöldellő borostyánra
Vallyon ki ne örülne?
Itten Phyllis bizonyára
Újj álomba merülne.

FEHÉR GYÖRGY.

KA-

KAZINCZYRA,
midőn Nyilas-havának 17-dikén 1789.

Pozsonból Kassa felé indúla.

Menj szaporán, Levelem, még itt fogod érni
Kazinczyt;

Menj szaporán! 's ha lehet, kerekít rontsd-öfzve,
vagy olyan

Fergetegért esedezz az Egeknek, hogy el ne me-
hefsen. — —

Gyenge vagy! esdekléseid is sükeretlenek: épek
A' kerekék; kedvének az ég hízelkedik. — Indúl' —
Czenczi' ölébe repül! — Gyöz hát itt Czenczi;
te vesztetfz. —

A' lágy Ékesség, nézd, mint tud válni keménnyé!
Nem szán, Mágnesként el-szívja Kazinczyt előlem:
Engemet itt hagyat, — ah! minék is jött? —
itt hagyat engem!!

MEDE PÁL.

KERESZTES BÁLINT

Kedveséhez

TORNAI MARGITHOZ

a' szent Földről.

Kafán Mérték-hav. 27d. 1789.

Ó TE! Kinek harsány hadi-kürtje, Tihannak
enyelgős
Szüzeit eddig nem hallott hangokra tanítá,
Hogy, valamerre kevély hullámjait hányja zajogva
A' Balaton, HUNYADIT! HUNYADIT! ria-
dozzon az erdő,
HORVÁTHOM! jer, akár Plátóddal az elme'
nem-esmértt
Léte felől ébrentt álmokba merülve bolyongasz,
Én oda nem kísérlek: — akár CSAPODIDNAK
igazlott
Karján a' rejtett Szépség' ösvényinek indulsz:
Jer, Kérlek, 's Eratóm mit adott ajakomra,
figyelmezz!

Kedvell

Kedvell ő Téged , noha gyenge virágit hajadból
Calliope , laurust nyújtván helyjébe , ki-szedte.
Halld azt most tölem , 's majd Toled hallja Ju-
liskád.

ANDRÁS — (esmered őt , mert gyász domb-
jára siralmas

Könnyeket hullattál magad is) — temetőit Urá-
nak

Lenni pogány kézben nem szemlélhette továbbá.
Fel-kél , kardot övedz , 's koronáját férfi fíakkal
Váltja-fel , és viadalra nevelt Bajnokjait a' nagy
Nílusnak mefszére terültt mezejére vezérli.

Mint lobogott a' vér színű szent jellel havazló
Pallástjok ! — Cherubim mind egyyike , nézzed
akár szent

Öltözetét , akar ártatlanbb erkölcsit , ha szintén
Eggy újabb Néró gyilkos lángjára vetetté is.

Nötelenek voltak ; — Bajnokhoz az ille' — Ke-
refztes

Bálint vólt eggyedül kit Tornai Margit az óltár'
Zámolyain Hymennek örök hűségire vonfza.

Ez most a' zuhogó Jordán' fővenyére le-dűlvén,
Mint a' magzatitól meg-fosztott fűlmile sír , rí,
A' fiket erdők közt enént zengette panafszát :

Fekete szemu szeep Heölgiechke !
Röpeülhetnéc chac mint a' fechke,
Meeg ma zallanéc szemed láttára
Ablakod rosteelyozattiára.

'S addig dudolnám éneemet,
Mig megzánvaan esdeklesemet,
Kis camaradba befogadnaal,
'S eöledben nyugvó helyet adnaal.

Nem kellene nékem kalitca
Hogy engemet benne tarts fogva,
Mert ha elüzneel is melleöled,
Még sem röpeülneecel én teöled.

Deelben afztalodra röpennéc,
Étkes, 's vídám vendeeged lennéc,
Megchipepetneem falatodat,
'S kis kannádbúl innám borodat.

Fonni ha űlnél karfzeekedbe,
Felszálneec rokkád veszszejére,
'S olly búfan niögneem éneemet
Hogy könnyet hullatna szeep szemed.

Estve ugian ha aalom niomna
Elbúinéék sűrű kárpitodba
De még hainal eleött ió regvel
Felkeölnélec víg tsergésemmel.

Ugrandozva iárnéc akkoron
Fel 's alá puha paplanodon,
Félre rántogatnám kendeödet
Hogy láthafsam bokor emleödet.

O ki volna boldogabb mint én
Szép veölgyechkéiében förödvén!
'S ha bimbóchkáit tsókolhatnám
Béla is irigyen nézne rám.

Jaj! de mint az árua gerlice
Úgi búidosoc én mostan niögve,
Mert nékem szárniaim ninchenec
Hogy szép Margitomhoz vigienec.

Andraas alatt verzeö buzgánial
Vivoc mindennap a' Pogánial
Annac drághalátos véreért,
A' ki érettem is onta vért.

'S a' mikor karom a' chalmácat
Úgi aprítia mint a' torzsácat,
Igy kiáltoc szent Jezusomhoz:
Végi Uram egikor Margitomhoz!

'S ím tisztúlni látom az Eget,
'S rám a' Nap víg sűgárt ereget,
Azt ielentvén hogy nem fokára
Vízszavísz az Isten Thornára.

Igy végzette dalát Eratóm, 's el-tűne. Sze-
mérmes

Szép nyaka még ragyogott a' ködben, 's szél-
nek ereftett

Fürtjeiből olly kellemetes szag szálla-le hozzám,
Mint a' millyet ereft ki-virított bokra Fürednek,
Vagy Szántód gyönyörűn zöldellő gyepe, midőn
azt

Balzsamomos violák lepik-el még gyenge tavafszal.
Homlokomat myrtus-koszorú 's szép rózsá keríté,
'S tsattogatott szárnyon két hó-szín híve repült-el
Cyprisnek, szent védje bizonyására, felettem. —
Élni fogunk kedves Horváthom! Tégedet ádáz
Bellónád hadi-kürtre kiált, 's már szárnyra re-
pített

Hangjaid a' ki-terültt Egeken úgy dörgenek,
a' mint

A'

A' dagadó Balaton , 's Hunyadidnak mennyköve
dörgött :

Engemet hív Eratóm ki-virított erdeje' békes
Árnyékába vezet , 's ottan a' Hóldnak ezüst-szín
Fényjénél olly búslakodó hangokra tanítgat ,
Mint a' nyugoti szél' lágy nyögdétslése , midőn az
Illatozó rózsák közt Czenczimet alva találja.
Örvendj ! élni fogunk ! 's igazabb Unokáim örömmel

Emlegetik HORVÁTHjáért mint ége KAZINCZY.

J E G Y Z É S E K.

Tihannak enyelgős Szüzeit. — Játékosabb Ecchót
alig lehet képzelni , mint a' Tihani kö-fzik-
lák körül. Lásd Horváthnak vidám Haldok-
lóját.

Hunyadit ! Hunyadit ! viadozzon az erdő. — Hí-
mezése a' Virgilius' gyönyörű versének : ut
litus Hyla , Hyla , omne sonaret.

Csapodidnak igazlott Karján. — Csapodi Gábor
Úr, Somogy Vármegyei Fő Szolgabíró , Hor-
váthnak is , nekem is betsültt , 's fzeretett
Barátom.

András, II., András Király a' szent Földnek vissza vétellére Jeruzsálembe ment-le, a' mint azt mindennek kell tudni a' Magyar Történetekből, a' 13d. században.

Mint lobogott. — Értem én itt a' Templáriusokat, a' kiknek felső öltözetek fejez pallást vala, egy posztóból varrott veres keresztrel a' bal oldalon. A' Hazánkban esmeretes *Kereszt-úr*, 's *Keresztes* nevezetek talám ezektől vészik eredeteket.

Egy újabb Néró. — Szép Filep, Frantz Király nagy kegyetlenséggel öldöste-ki a' Templáriusokat. A' történet tudja vagyon azoknál, a' kiket Olvasóimnak óhajtok.

Hölgyechke. olvasd : *Hölgyetske!* — Afszonyka, Leányka.

Bokor emlöd, — Egy pár. Ez a' szó még most is esmeretes Erdélyben.

Béla. — IV. Béla, II. Andrásnak fija, egydeli Fejedelem.

AZ EL NE FELEJTS. *)

A mott a' tsendes völgy ölében
Hol zúgva görg a' víz követs
A' parton lengett a' fővényben
Eggy Ne-felejts.

Ah! bennem a' mint rám mosolyga
Laurámnak láttam kék szemét ;
A' harmat épen rá hullatta,
Gyenge tejét.

Két tsöppet láttam, mint remegtek
Oh kedves képzet! szép ölén ;
Egymásba végre mint peregtek
Sík levelén.

Ezt Laura neked hogy le-törtem
Sohajtvá mondtam: *Ne-felejts!*
Ah, minden a' te szíved nékem ;
El - ne - felejts.

VERSEGI.

ENYIM

---

*) Eggy parányi, igen világos-kék színű virág,
többnyire a' patakok szélein nő. Németül
Vergiefs mein nicht-nak hívják.

ENYIM JULISKA *)

Örömöknek gyönyörű hajnala tetfzik!
Jegyesem már, kit akartam, Juliannám!
Jegyesem már Juliannám! örömöm' hajnala
tetfzik!

Ha Juliskám maga szívébe vesz engem,
Nem irigylem sem ama' Gracchufok' Anyját
Sem ama' Trójai Hertzeg' piperézett Hele-
náját.

Az Apollóm, 's Eratóm karjai között
Megyek immár Julisom' karjai közzé
'S Julisom' karjai között meg' azok karjai
közzé.

Te vagy immár bizodalمام! Te reményem!
Te maradj tárgya szerelmemnek örökre,
Juli kintsem! Juli Szépem! Juli Dífzem! Juli
Fényem!

D. FÖLDI.

MECH-

---

*) El-jegyzette D. Wefzprémi Úr' Leányát.

MECHMET' DALA.

Gróff Zrínyi Miklós' Szigeti Veszede-
lémek III. Énekéből.

V alál Szerentse! mindég hívem,
Miért tennék panaszt reád?
Te mived az, hogy nem bús szívem,
'S hogy minden nap vidámbb mát ád,
'S ha mindég így lepsz, mint ígеред.
Hazuggá teszed azt a' híred
A' mellyel tsúfol a' Világ
Hogy kedved állhatatlanfág.

Tavaszkor vídítsz zöld erdővel
Holott a' víg fülemilék

Változtatott refkettetővel
Süvitik, hogy párok övék.
A' völgyek közt a' víg források
Majd balkan tsörgök majd lármások
Zörgő követtse; 's ha fel-kél
Nem zúg, tsak lengedez a' szél.

Te

Te tolem meg nem irigyletted
Az én szerelmes eggyemet;
Sőt szívét érzékenybbé titted
Mint volt is hozzám. Innen lett
Hogy még szeretni meg nem szűnik,
A' jó kedv tolem el nem tűnik;
'S mind addig az bővülni fog
A' míg erembe vér mozog.

Cyprus árnyékban nyugtatfz nyárban,
'S ollykor szellos helytt fel-vonom,
Magam meg-unván bent a' várban,
Szép kéztől tözött fátorom'.
Vár már ott kézzen fött ebédem
Szomjufág' - oltót nyújt tselédem;
Van ferbét, frifs tej, ráspia
Van fagyfaltt, van megy-kotsonya.

Midön az Ősz borzadt szárnyával
Dér-tsípetten hozzán bé-jő,
Czitrom-, narants-, 's gránát almával
Jó vóltodból szép kertem bő,
'S az erdön ollykor ha vadáfzok,
Vagy, kedvem' töltvén madaráfzok,
Konyhámra prédát annyit adfz,
Hogy magnak is majd aligy hagyfz.

De

De még a' leg-kegyetlenebb télbe'

Midón kiki panaszra kél,
Víg kedvem én nem metszem félbe

'S nem rémít fergeteg, se' szél
Most jó barátimnak beszéllek
Nyertt hartzokról; most ismét vélek
Szám csak enyelgő tréfát üz
Azomban füt ránk nyájas tűz.

Sokak felett fzeret Szultánom,

A' Nép közt minden Rend betsúl;
Én fenki' kintsét nem kívánom

Mert nagy értékem gyűltön-gyül.
A' Szépek közt — bár irigy lássa! —
Nints szép Szerelmesemnek máfisa:
Van hartzhoz készültt jó lovam
'S éles kard örzi oldalam.

De békóval vagy hozzám zárva

Szerentse! másként eddig, te
El-szöktél volna, szárnyau járva,
'S föld színig nyomtál volna le;
De mint madár melly fűg a' lépen
Nem fejtözhetfz-ki femmiképpen,
'S nem félhetlek hogy el-szaladj,
Mert lábomhoz békózva vagy!

B. RÁDAY GEDEON.

B Á T O R O D Á S

az élet sebefs repülete ellen.

Alfó-Regmetz Rák 3od. 1788. meg-
igazítatott a' Tokaji szüretben ,
Skorpio 24d. 1790.

Fogy az élet, 's nem fokára
Szép korom majd el-repül ;
Érzem, nints mészze határa,
'S majd komor telére dül :
De borral sebefs szárnyának
Lép-vefszöket hányhatok ;
Bort hamar ! Bort ! — Múlásfának
Ha ifzom katzaghatok.

Még most — hálá Istenimnek !
Kelyhem bátran forgatom ,
Még most — hálá Istenimnek !
Lilim tsókolgathatom ;
Még nints a' ki el-fogassa
Gyanúba vett levelem' ;
Nints a' ki tudakoztatsa
Ki fzfizzeg titkon velem.

Lilim ,

Lilim, jer, jer, mártsd rózsádat
Kelyhem édes nedvibe;
Fond azt, és melj-pántlikádat
Hajam barna fűrtibe;
Oltogasd szám' szomjúfágát
'S pajkoskodj addig velem,
Míg az élet' bódogságát
Nyíltt karod között lelem.

KAZINCZY.

S Á R I R Ó Z S Á M.

PARASZT - DAL.

Sári - Rózsám hová mégy?
Állj - meg tsak egy szóra!
De keservesen néztem
Szerdán az ajtóra,
Hogy gyanakodó Anyád
Be - zárta előttem,
Mikor alkonyodtakor
Előtted el-jöttem.

E

Észre-

Éfzre-vette mindig-is
Azt a' lopott mézet
Mellyet ajakod költsön
Ajkamra tetézett;
Azólta ha fel-szóval
Szólítlak is : Sára!
Ugyan fzemesen vigyáz
Szemem' járafára.

Az Ördög is hozta-bé
Akkor a' szobába,
Mikor tsókunk 's fzerelmünk
Indúla munkába;
Mert ha lettem volna is
Hozzád tíz lépésre
Gyanút ragaszt az olyan
Minden billenésre. —

Sári - Rózsám , ha fzeretsz
Mit nem tennék érted!
Minap pedig, hogy fzeretsz,
Titkon meg-ígérted,
Mikor rajtam ajakod
Akkorát tzuppantott
Hogy gyanúfágba hozán
Amazt az agg-lantott.

Jöfzte

Jöszte Rózsám! ha szeretsz
Dülj - le a' Subámra
Ketten vagyunk , fenki fem
Vigyáz most a' számra :
Nyalakodjunk! nintsen most
Modja a' Banyának ,
Hogy az orrát a' téjbe
Verje a' Matskának.

HORVÁTH.

A' V E R É B.

Hess, madár, hess! mond a' Gazda, mert ezt
én szántottam,
Én vetettem, baronáltam, érte én fáradtam.
Vefs te is, ha enni akarsz, mert ha rajta érlek,
Nyakad' fzegem tolvaj! többé tudd-meg, hogy
nem kérlek.

Óh kegyetlen! mért fajnállasz egy szemets-
két tőlem?

Mond a' Madár, azt gondolod, nem élhetsz fe-
lölem.

Eggy két szemmel el nem fogynál, enyhítném
éhségem'

En is, és néked is jutna; Ne légy ellenségem.

Ha elég van, 's el nem fogyna, engedd részesülni
A' szegényt is; irigységből ne kívánd meg-ölni.

Szerezz Koma! mond az Öreg, te is, 's lepsz
mit enni,

Mert bőrivel fizet a' ki másén akar élni.

Hadd-el, Apa! mond a' fia; ám marad néked is,
Hadd jusson vagy egy szemetske szegény Veréb-
nek is.

Ha a' fogát mind ki-szednék ki máséből lopott,
Magunk közt is alig kapnánk fogast száz közt
hatot.

ARANKA.

LES-

L E S B I Á H O Z

Catullusnak ötödik éneke szerint.

Eljünk Lesbia Lelkem, és szeressünk
És a' mord Öregek komor beszédit
Eggy fél pénzre betsüljük öszveséggel.
Lám a' Nap le-megyen, meg' újra fel-jő;
Nékünk egyszer enyész' rövid világunk,
'S hofszú éjjel örökre kell alunnunk.
Adj tsókot nékem ezret; — újra százat!
Ofztán adj ezeret, 's meg' újra százat:
Ofztán más ezeret, 's meg' újra százat!
Ofztán majd ha fok ezreket veendőnk,
Tévefszük mi is öszve, hogy ne tudjuk;
Vagy hogy meg ne fokallja más irigy szem
Számát tudva mi ennyi tsókéjainknak.

D. FÖLDI.

U G Y A N - A Z.

f z a b a d o n.

Kassán, Skorpio-hav. 9d. 1788.

Üss' a' kö dudogó Napádat, édes
Erzsim! hadd haragudjon, hadd emélsze
Dünnögésivel hecticás tüdőjét.
Ne gondólj vele mit beszéll felőlünk,
Ha Vendégeivel guzsalynak ülvén,
Minket 's másokat izre porra nyelvel.
Tsúfsz hozzám tsak-azért-is; ő moroghat!
'S nyomd bátran ajakomra gyenge szátskád'.
Adj egy tsókot; — hamar! — meg' egyyet; —
újra

Nem lát most — hamar egyyet; — áh ne rettegj!
Nyomd jobban; szaporázd, ne kapd-el ajkad'.
Adj százat: — hamar! ezret; — újra százat;
Ismét más ezret; — meg' újra százat;
Adj, adj harmadik ezret; — újra százat;
Add számláltalan'! hogy se mi ne tudjuk
Számban tartani mennyi tsókot adtál,
Sem zsoltárra-szorúlt Napád ne gyözze
Édes vétkeidet rovásra róvni.

KAZINCZY.

LES-

LESBI ÁHOZ.

Catullus után: Lesbia mi dicit semper male.

Lesbia mindenütt szid, motskol engemet.
El-vef-zek ha engem Lesbia nem szeret,
Miért? — mert örökké én is azt mivelem
Ő véle. — 'S Vefszek-el! azért — hogy sze-
rettem.

ARANKA.

---

* * * H O Z.

Nap ha akar fel-öltözni
'S fényjével Hóld' fényjét győzni,
Tüzét kéri két szemedtől
Színét vefzi hó-színedtől.
Ha Te-tőled költsön nem kér
Kívántt pálmát másként nem nyer.

ARANKA.

C H L O R I S

Jacóbi után.

Ha-mikor napjaim homályba borúlnak,
Ha víg kedvem változik,
Minden vígasztalás távozik;
'S fetét gondolatim dúlnak:
Oh Chloris! szép szemed' egy tekintetére,
Új Nap jó leg-ottan örömem' egére.
Mefzze el-hárítja a' bú fellegét,
Vissza hívja vígság' nyájas feregét;
'S egy mosolyodásod esdeklésemre
Isteni tsendefséget önt lelkemre.

Mint mikor Boreas' hatalmas társai
A' tengert meg-háborítják,
Fenekéből fel-fordítják,
'S egeket tsapdosnak kevély hajjai:
Venus Grátziákkal a' parton mulatván,
'S magát történetből nékik meg-mutatván:
Aeolus' ferege előle el-tűnik
Egy mosolygására szél, tenger meg-szűnik.

BÁTSÁNYI.

JU-

J U L I S K A.

Catullus' LXVII. Verse' követésére.

Senkihez Juliska férjhez
Én kivülem nem mehet;
Senkit ő, azt mondja, míg él,
Én felettem nem szeret.

Sőt, ha ő azt látni fogja,
Hogy kivüle mást veszek,
Én tovább nem élek, úgy mond,
Én azonnal el-veszek.

Mondja ám; de egy Leányt ha
Hév szerelme így fakaszt,
Szélre, vagy sebess Dunára,
'S téli hóra írjuk azt.

D. FÖLDI.

A' R O Z S Á H O Z

Owerbeck után.

Fakadj piros rózsá,
Fakadj tsendesen
Kellemes illatod'
Hintsed kedvesen;
Mert arra tartalak,
Hogy másnak adjalak
De tudod e' kinek? —
A' szép Czentzinek! —

Czentzi kedves gyermek,
Szívemnek fele!
Őt ha el-vefzteném
Meg-halnék bele.
Ha más mást kedvellett,
Nékem Czentzi kellett,
Czentzit úgy szeretem,
Mint az életem'.

Teremj,

Teremj, kis fa! teremj
Sokat, 's szépeket:
A' szép Czentzi nagyon
Szeret titeket.
Czentzi azt szereti
Ha az öltözeti
Tele van rózsával
'S rózsá' szagával.

SZABÓ LÁSZLÓ.

GLYCERION
WIELANDNAK
DIOGENESÉBŐL.

Ah nints többé a' kit szerettem,
Az a' jó nyájas Lélek!
Ő véle mindent elvesztettem,
'S meg sem kapom míg élek.

Ö érdemli szívem' fájdalmát,
'S terhes fűlyját kínomnak;
'S egyedül csak az ő sír-halmát
Hívom tulajdonomnak

A' hová őtet temettetem
Senkinek fints tudtára ;
'S szép tellyes rózsákat ültettem
Szomorú sír-halmára.

Mellyek olly szépen virágoznak,
Mint az ő szép kebele ,
'S ott kedvesebben illatoznak
Jobb szaggal lévén tele.

Én egyszer minden esztendőben
A' helyet meg-keresem ,
Holott egy magános erdőben
Nyugszik az én Kedvesem.

Búsúlt szívemnek unalmában
Rózsát vévén kezembe ,
Igy virágzottál hajdanában
El-gondolom lelkeembe'.

'S el-tépvén halvány leveleit
Sírjára hintegetem,
'S ifjúságomnak örömeit
Könnyezve emlegetem.

Ez érzékeny harmatozatja
Hív szívem fájdalmának
Légyen kedvellett áldozatja
Kedvesem' árnyékának.

SZABÓ LÁSZLÓ.

ÉDES AGGÓDÁS.

Hafzontalan keresem
El-távozott Kedvesem'!
Meg-vetette kérésemet
'S im árván hagyott engemet.

Ha mászor menni kelle,
Refzkető tekintete
'S egy kéz-fzorítás mondotta,
Az el-válás mint kínozta.

De

De most, mint az Idegen,
Bútsút veve hidegen;
'S el-tsüggedt szívem érzette
Bánatomat mint nevette.

Nézd tsak, nézd tsak Kegyetlen!
Könnyem mint foly szüntelen',
'S emelkedő bús meljemből
Sóhajtásom miként repül,

Tudom, hogy ha ezt látnád
Kedvesedet meg-szánád,
Hozzája vissza repülnél
'S hív ölébe sírva dűlnél.

'S ortzájának árjait
Szárasztanák tsókjaid! —
De hasadj-meg nyomorúltt szív!
Mert hozzád nem lepsz többé hív.

SZÉPHALMY.

BÁCS-

B A C S M E G Y E Y
MANTZIJÁNAK LAKADALMA
U T Á N *)

Szemeimből ár-víz módra
Folynak-alá könnyeim,
Apadhatatlan források
Lettenek két szemeim.

Minden óra refzketésre
Kényszeríti szívemet,
A' gond, a' fok jaj, 's aggodás
Rövidíti éltemet.

A' Hajnalnak repedésén
Más alufzik édesen.

Vagy szerelme' költsönösét
Tsókolja szerelmesen:

Én a' Hajnalra tekintvén
Siralnam kettőztetem,
Sirok hogy még bús éltemnek
Estvéjét nem érherem.

A'

---

*) Lásd Bácsmegyeinek öfzve-fzedett Levelleit
Kafsán. 1789.

A' gyenge fülemilének
Éneklése' hangjai,
És a' zöldellő erdő'nek
Víg kedvű lantosai
Nékem csak szomorú hanggal
Érdekelik fületem.
Mellyet fel-fogván az Eccho
Kettőzi kétségemet

A' Napnak fényes fűgári
Másba kedvet öntenek :
De engem már virradtára
Sírni kényszerítenek.
Gyötör gyanús félelemmel
Minden öröm engemet,
'S mint az úton-álló tolvaj
Fojtogatja szívemet.

Titkos én keserűségem ;
Az eltető állatok
Magok tudják , együtt sírván
Mit és miként siratok ;
A' harmatos Hóld fényétől
Kérd-meg szívem titkait ,
Hallja ő pihes nyögésem ,
'S érzi lelkem kínjait.

A' tsillagok' ragyogási
Pislogó fényt mutatnak,
Még álmatlan éjtszakákon
Sírok, ők is siratnak.
A' tiszta ég könnyet hullat,
'S harmatozva engemet
Könnyez; — de mi haszna ennek?
Mantzi nem szán engemet.

HORVÁTH ÁDÁM.

A' S Í R - H A L O M .

Piros rózsá-bóltozatok!
Légyen sírom alattatok,
Ha el-érem halálom'.
Hüllott rózsák' levelével
Nyugtassa porom' békével
Az a' jól-tévő álom!

F

Úgy

Úgy is ha víg volt életem,
Rózsák! néktek köszönhetem,
'S homályos árnyétkoknak;
Most is éltem' vége felé
Ha mindenbe unok belé
Örvendek látástoknak.

Rózsák! kiket én szeretek,
Nyúgodjon porom köztetek,
Ha el-takaríttatom;
Árnyéktok' kedves börtjában,
Álljon Sír-halmom magában. —
Ez végső akaratom.

SZABÓ LÁSZLÓ.

ETE-

E T E L K A *)

1 7 8 8.

Egek! . . értzes Egek! mire juttattatok!
Vallyon mit vétettem, hogy rám borzadtatok? —
Tsak fzerettem — híven fzerettem!
Mind ez az, a' mit vétettem:
Még is így nyomorgattok!
Meljemben mérges tört forgattok.

Fejedelem voltam; tekinteteskedtem;
Reménylő hív szívvel Hazából ki-tértem;
Hogy ETELKA, — ama' Liliom! —
Légyen hólttig-való Párom: —
De, jaj! oda mindenem!
Vízzé vált; — el-tseppent reményem.

F 2

Gyö-

---

*) Lásd Dugonics Úr' Etelkáját, II. Könyv.
L. Sza. III. Rész. 's a' t.

Gyözedelmeskedett az Istenítelenség ;
Egész porig tepert a' ravasz Irígység !
Im' rab vagyok ! — otsmány fog-lyukban
Rettentő kemény békóban
Durva lántzot pengetek ;
'S így is tsak utánad refzketek !

Hol vagy kedves SZÉPEM? — Jer, nézzed Hívedet,
Ki úgy kedveltelek , mint saját éltemet.
Oh Kegyesem ! érted fzenvedek !
Azért örömet fzenvedek ;
Tsak hogy — majdan elé-lép
A' halál , melly engem fzéllyel-tép !

Szívem dobog ; várom a' végső rendelést ,
Ártatlan fejemre a' halálos végzést. —
Jaj ! ki léfzen a' ki segíttsen ,
E' gyalázattól meg-mentsen ? — —
Óh küldj mérget Édesem !
Inkább így húnjjon-el életem — — —

E' tömlőt , mellynek most fenekén heverek ,
'S a' rágó vasak közt rettegve pihegek ,
Majd be-gyónja néked felölem ,
Hogy hozzád meleg szerelmem
Addig forrott szívemben ,
Míg a' vér el nem hült eremben.

MEDE PÁL.

E T E L K A *)

1 7 8 8.

Rémítő hírt hallok! —

Ah meg-halok

Lelkem kézfűlj, mert én tovább e' bús völgyben

Nem lehellhetek,

Hát el-nézhattétek,

Nagy Istenek!

Mikor az Igasfág küzködött, 's mellette

Ki nem keltetek?

Im sír, jajgat az Ártatlanfág,

Záfzlót nyújt-fel a' vad Gonofzfág,

A' nyájas ETELE —

Szívem' Fele!

Goromba bilintsben

Szoros mélj üregben

Sanyargattatik.

† 3

Tsak

---

*) Lásd ugyan ott II. K. II. Sz. V. R.

Tsak szomjú hóhért vár

Fejére már. —

Ki álmodta volna, hogy egy vészett *Róka*

Ennyire mehet? —

'S én ezt el-szenvedjem?

Meg engedjem? —

Ah, nem! — ha Etele meg-hal, Etelkának

Élni nem lehet —

Eggyütt fogja fejemet véle

A' pallossnak le-szelni éle

Így hát e' két Virág

(Ah rosz Világ!)

Nyló idejében

Leg-fzebb gyengéjében

Le nyesettetik.

MEDE PÁL.

ANA-

ANACREONNAK XIXd. DALA.

Ἡ γῆ μελεῖναι πίνει.

Kafsán Skorpio-havának 2d. 1788.

A' barna föld íszik, 's azt
Vízontag a' fa ifsza ;
A' tenger a' folyókat ;
A' tenger habj'it a' Nap ;
A' nap világot a' Hóld. —
Hát engemet Barátim!
Miért nem hagytok inni ?

SZÉPHALMY.

ANACREONNAK XXXIIIId. DALA.

Σὺ μὲν Φιλῆ χειλίδων

Er - Semjén, Biharban. Bika-havának 24d. 1789.

Kis fetske, te mi-hozzánk
Szokott időre térsz-meg,
'S midőn nyarunk elő-áll,
Fészket tsinálsz ; 's megintlen
A' Nílus' árja mellé
Repülsz, ha tél közelget.

F 4

Nem

Nem ezt tselelfzi Ámor !

Ő szüntelen reám száll,
'S szívembe rakja féfzkét.
Már benne pelyhes eggyik
Kisdedje; másikat még
Tojása rejtve tartja;
Eggy már ki-bújt felényig.
Mindég sipegnek éhes
Kitsínyim; a' nagyobbja
Kisfsebbeket nevelget;
A' iel-növülttek ismét
Újabbakat tenyésznek.
Mit tegyek? — Ennyi Ámort
Ki gyözne-el nevelni?

SZÉPHALMY.

ANA-

ANACREONNAK XLVd. DALA.

Ὁ αἰὼς ὁ τῆς Κυθηρῆς.

Alfó Regmetz. Ssüz-havának 18d. 1789.

A' Cytheréa férje
Lemnófi műhelyében
Atzél nyilat hasított
Kedvesse kis fiának.
Lép-mézbe mártogatta
Hegyét Cypris: de Ámor
A' mézbe mérget öntött. —
'S ím' a' minap az ádáz
Márs vissza-tért az hartzról,
'S dárdája' nagy nyelében
Kevélykedett, 's az Ámor'
Könnyű nyilat nevette.
Mond' Ámor: ez, emeld bár,
Elég nehéz karodnak! —
Le-nyúla érte Mávors;
'S Vénus nevetve nézé;
De tsak hamar lihegve
Szóllalt-meg a' Had-Isten:

F 5

Ámor,

Ámor, nyilad nehéz, fogd! —

Tsak tartsd-meg, így felelt ez.

SZÉPHALMY.

ANACREONNAK XLVI. DALA

Χαλεπού το μη Φίλησαι.

Kassán. Hal-havának 4d. 1790.

Nehéz dolog szeretni;
De nem szeretni szint az!
És még nehezebb ezeknél
Visszátlanul szeretni!
Nem nézi Ámor a' fő
Nemet, sem a' szelídebb
Erkölsöt, és az elmét;
Tsak pénzre nézet ő most!
O vevszen a' ki a' pénzt
Minden felett betsülte!
Miatta nints se Testvér

Scm

Sem Szüle, sem Rokonság!
Had foly közöttök immár.
'S miatta — a' mi rofszabb! —
Szerelmesink epednek.

SZÉPHALMY. ?

A' SZERELEM' TEKINTETE.

Szegváriból.

Nem tölt é meg szerelemmel
Az az édes tekintet,
Mellyet el-jövetelemmel
Kedvesem reám vetett?

Érzi, látom, hogy érette
Szívem titkos tüzzel ég,
Gyötrelmem meg-érdeklette,
'S nints mefsze a' kívántt vég.

An-

Angyalok ! ha föhajtásom
Fel-juthat egetekhez ,
Szánjátok-meg hánykódásom' ,
'S vonjatok Kedvesemhez.

Epedező föhajtással
Hadd valljam-meg , hogy égek ;
'S ő egy szép mosolyodással
Hadd ikrasson közéték.

SZÉPHALMY.

S Ó H A J T Á S .

Kafsa körül. Mérték-havának 2id. 1789.

Nyögdétselő Szeletske ,
Repülj Laurám felé ,
'S jelentsd , hogy föhajtás vagy ;
De meg ne mond kié !

Bús

Bús Tsermely, ha melléd jő
Valld-meg, hogy könny valál:
De melly szemből fakadtál,
Azt, Tsermely, meg ne valld!

KAZINCZY.

A' S Z É P S Z E M E K.

O l a f z b ó l.

Szem! halál tsillagjai,
Fájdalmimnak okai,
Kik alva is mutatjátok,
Hogy halálom kívánjátok,
Ha húnnyva ki-végeztek:
Fel-nyílvá majd mit tesztek?

DAYKA.

A' GYERMEK POÉTA.

Rozsnyón. Bak-havának 10d. 1789.

Ne fuss Cupido
Elöl kis Iris!
Mert ő akármint
Futsz, meg-ragad.

Én tegnap egy szép
Szegefőt szakaszték
'S — képzeld! — az álnok
Abban feküdt.

Nem láttam én azt!
'S szegefőmnek édes
Szagával együtt
Fel szívтам őt'.

Ki szán-meg engem
Kis gyermeket már?
Bódúltt fejemben,
Most ő az Úr.

'S im e' kis ének —

Parányi! — mint ó —

Ez a' kis ének

Már tőle van!

KAZINCZY.

DÁMON ÉS CHLOE *)

D á m o n.

Lyányka útat szerelmemnek

Nyíls el-rejtett szívedbe!

Adj helyt kérlek hívfégemnek

Fogadj szeretetedbe!

Im' e' szív

Hozzad hív.

Chloe.

---

*) A' két következő Strophát el-hagytam. Nyer ez által az érzékeny Olvasó előtt mindég ez az igen kedves dalotska. Mert a' Száraz-fa allegoriájára az epedő, bátortalan Szerelem nem vetemedik, és a' dal' rövidfळेge szépen festi azt a' kevély szépet, a' ki szerentsétlen Szeretőjét egy két szóval fizeti-ki.

KAZINCZY.

C h l o e .

Nem Barátom, meg nem hajlok

Hirtelen kérésedre!

Nem lobbannak bölts Leányok

Szapura szerelmekre:

Hevesség

Nem hűfég.

VERSEGI.

AZ EL - KÉSÖDÖTT LEÁNY.

Göntz , Ruzka , és Kafsza közt. Skorpio-hav. 8d.

1 7 8 8.

A' Nap le - száll ,
'S fényje homály
Ködjévé vál ,
'S most nem mutat
A' Hóld utat.

Ke-

Kemény a' tél,
S' a' zúzos szél
Gyors szárnyra kél;
'S félelmesen
Rettent minden.

Legény, Lyánykád
Sírva kiá't,
Szorítsd hozzád;
Nézd mint remeg;
Jer tsókold-meg.

Igy tipegvén,
Kedves Legény,
Nem félek én,
Tsak Szerelem!
Te légy velem.

KAZINCZY.

A' H Ó L D H O Z.

Szomorú tsillagzat ! melly bús sugárokkal
Játízol a' tsendesen tsergő patakokkal !
Tsak te vagy még ébren boldogtalanokkal,
Kiknek szívek vérzik , 's küszködik bajokkal.

Halljad hogy fohajtnak estvély' homályjában,
Midőn a' Természet szunnyadoz álmában ;
Nints álom ezeknek gyászos kunyhójában,
El-tűnt , el-távozott boldogabb házában !

Ott egy temetőnek látom kereftjtjeit,
Bádjadtt szél mozgatja tziprus' leveleit,
O ! az árnyékozza sokak' tetemeit
Kik velem érezték az élet' terheit.

Eggy fejér árnyéket szemlélek sírjából
Suhogva fel-kelni halottas honnyából.
Vallyon nem lepsz é ez azoknak számából,
Kik , mint én , könyveztek szívek' fájdalmából ?

O !

O! bár felém jönne! — nem félnék képétől;
Többet reménlenék borzafztó lelkétől,
Mint élő halandók' szemfényvesztésétől,
Kiknek számkivettve vagyok kegyelmétől!

Jaj, de el-tűnt! — kerül hát ez is engemet. —
Talán éfzre vette hullani könnyemet!
O! hát nints már senki, a' ki nyögésemet
Hallaná, 's enyhíteni akarná ügyemet!

Üfs te bódog óra! a' melly infégemből
Ki fogsz szólítani illy fok gyötrelmemből,
Szakafzd-ki e' febes szívet kebelemből,
'S tsinálj port; agyagból készített testemből!

Talán majd valaki jön sírom szélére;
'S akasztván egy darab fátyolt kerefstére,
Reá emlékezik barátja' szívére,
Egy könnyet gördítvén hideg tetemére.

ANYÓS PÁL.

AZ EST - HAJNALHOZ.

Kassán Skorpio-hav. 28d. 1787.

Azon örülsz é hogy szememet megint
El-ázva látod, vagy gonofzúl talám
Bánatra vonsz ismét? — Hitetlen,
Látom hová tsalogat világod!

Im' sírva térek fényed elől oda,
Hol tsendes árnyék' lengedezésiben
Sír-halmaim, halvány virágok'
Illatozási közt fekűsznek. —

Áh nem fokára harmatos hantomon
Fog majd ragyogni szánakozó szemed!
Majd fel-találom egykor én is
Hafztalanúl keresett nyugalmam'!

Szerelme' kínját fülemlébe költt
Lelkem, remény-fám' bánatos ágain *)
Énekli majd — míg a' Királyi
Reggel előtt szaladásnak indulsz!

KAZINCZY.

---

*) Így nevezem én az ákkátzot, mellynek árnyékában vannak a' temetők többnyire az al-töldön.

A Z I F J Ú S Á G.

Reménység, remenység! be hamar meg-tsalál,
Vas-matskával festve be heába valál!
Szomorú bús szívem' bé-borítá halál,
'S valamerre szemem' vetem mindenütt gyászt talál,

Szép termet, rózsaszínt mutató ábrázat,
Bíbor, bársony, felyem, aranyos ruházat,
Meg-rontott fok Ifjat, nem kettőt, sem százat;
El-pufztított fok szép Várat, és fok Nemes Házat.

Kis ajak, gyenge kéz, hányat szédíthetnek?
Szökő pillantások miként hevíthetnek,
Hogyha ki-födve szép meljek pihegetnek,
Melly szívnek van olly bástyája, kit meg nem
győzhetnek?

Életem tavaszán én is rabjok lettem,
Midőn szép Chlorisom' karjain nyögghetem;
'S ha tsak egy tsókját is ki-hízelkedhettem,
Paraditsom' örömeről majd el-felejtkeztem.

Mulattam Hívemmel kertek' árnyékába',
Tsendes magánosság édes homályjába',
'S áldozatot vivén Vénus templomába,
Fel-metfzettük szerelmünket a' hárs-fák' héjjába.

Tántzoló paloták, ti kedves helyeim!
Hány titkot láttak ott tsintalan szemeim?
Hány szívre repdestek érzékenységeim!
'S hány ezer titkos szorítást éreztek kezeim! —

El-múltak mind ezek, el-múlt vidámfágom,
Szomorú gonddá vált régi nyájasságom.
Jelenti képemén tsüggedtt pirosságom
Hogy már végére hanyatlik — ifjú bolondfágom.

ÁNYÓS PÁL.

MEDE

M E D E P Á L N A K
A' B Á C S M E G Y E Y ' L E V E L E I V E L .

Kafán. Víz - öntő - hav. 1jén 1790.

A' melly nyalábot itt vészefz , Medém!
Ha nyúgodalmad kedves , hirtelen
Vesd tűzre , másként égni , 's sírni fogsz.
Azt nekem Ámor adta , a' ki rád
Hogy meg-fzökél előle — (oh , balúl
Tevéd azt) febzó nyílaít feni.
Vesd tűzre — kérlek ! intlek ! — hirtelen.
El-rejtett méreg az ! Pandórai
Szelentze , melly a' meg-nyitásra tsal ,
De majd , ha engedsz , bé fut mérgivel.
Ő tsak vesztedre vágy ; Nem esmered
Te még haragját ; kedvezése is
Kegyetlen ; álnok , bofszús és hazug.

Meg tsalt az Álnok engem is ; pedig
Én nem kerültem a' rab-lántzokat ,
A' mellyeket rám fűze Czencziye ;
'S mind azt szenvedtem , a' mit Bácsmegyém
Inféges örvényjében szenvede.

Szökött! hát már te mit várhatfz, ha majd
Nyalábom által el-fzédítve, a'
Ki-tett keleptze mélyfégébe bukfsz? —
Vesd tüzre, mondom, ajándékomat;
Átkozd, kerülj a' repdeső gonofsz
Istent. Őt véled én is átkozom;
De — ah! — ez a' szív égni, 's sírni kéfsz,
'S öökre hordja — 's önként! — lántzait.

KAZINCZY.

S Ó H A J T A S O K.

1 7 8 7.

Veszmem kell! — mást nints mit várnóm!

Nem adatik kegyelem.

Éltem' színet el kell zárnom:

Igy fizet a' Szerelem! —

Vad Végezet! be hirtelen

Rohanfsz reám, és véltelen!

Tsak most nyíltam, már el-nyílok,

Mint a' virág, — 's ki-halok!

Rózsái.

Rózsáimat ajakimról

Az irigy bú le-tépte,

Nyíltt színemet homlokomról

Alattomban el-tsípte,

Síma kedvem rántzba vonúlt,

Szívemre fok nehéz nyomúlt. —

Reszkernek gyenge inaim,

Tántorgatnak kínaim.

Minden, a' ki lát, azt véli,

Hogy leg-bóldogabb vagyok:

De, mikor ő ezt ítéli,

Én — mind égek, mind fagyok,

Tűzzel, jéggel emésztdöm,

Ellenkezőkkel küzködöm! —

Ha már illyen lélek bóldog,

Ki lészzen a' *nem-bóldog*? —

Tsak én tudom, mert én érzem:

Bennem turkál a' féreg.

Keservimben én edzödem:

Engem rág a' bú-méreg. — —

Dühödtt Parcák! mért kedveztek?

Kedvezvén kegyetlenkedtek! —

Vagy gyújtsátok-meg gyertyámat,

Vagy vegyétek hamvamat!

Torkig forrott bilintsekben
Ne hagyjatok szenvedni,
Szerentsétlen szerelmekben
Hülni, fülni, fenyvedni!
Ne hagyjatok! — ah jöjjetek!
Nyúljon-ki reám kezeitek! — —
De mit kérlek én titeket?
Úgy is érzem végemet.

Jó éjtszakát tehát néked
Óh átnok lelkű Világ!
Nem fokáig ápolt fészked
Engem vak Romlandóság!
Vég bútsúmat vészem téled,
Ki-költözöm már belőled! —
El - áll nyelvem, — bé-ül szemem, —
Tsügged — minden — tetemem. —

MEDE PÁL.

LORI-

D O R I L I S.

Festi magát Dorilis, noha színes úgy is eléggé,
De nem elég színes a' maga tükre szerint.
Melly mellett órákig is ül, nints vége, se hofsza
Hogyha kenőtseivel kezdi vakolni magát.
Gyorsan azonba repül a' vifsza hozatlan idő is;
Már délhez közelít, ő tsak ül, a' keze jár.
Ollykor ugyan fel-kél, fétál is lába, de hordja
Kézi kitsíny tükrét akkor is újja között:
Tartván azt szeméhez, üvegének kérdi tanátsát,
Nem hagyja é valahol asztali tükre hibát:
Hogy soha még gyönyörűbb nem vólt; hogy
angyali szépség;

Hízelkedni tanúlt tükre nagyítva hazud:
Illeti tsók érte, de talál még is maga, mellyet
Szinleni még szebben, még igazítani kell.
Még nem elég kékfége vagyon itt ennek az érnek,
Még ide kell rózsza, még ide több lilium,
Még Chlóris színt is nem adék eleget ajakimnak,
Nintsen elég feketén festve szemöldököm is. —
Mind addig kendőzi magát, míg lepsz tsupa lárva,
'S a' természeti kép mázza miatt el-enyész.

Nem

Nem hiszem azt, hogy szebb: tudom azt, hogy
szép vala míg nem
Szebbítette magát patsmagolásaival!
Fesd ugyan is magadat, ha korán rántzokba
szedődni,
'S még fiatal korban agg Banya lenni szeretsz.

A. J.

U G Y A N Ö.

Ó Dorilis! Dorilis! nem nézted még magadat jól,
Kérj hitelesb' tükroét, mert hazud a' magadé:
Hidd-el szebbé még nem tett a' költsönös ortza,
Senkit, — Nem hiheted? lásd magadat, 's
hiheted.

FUL-

F U L V I A.

A' mint ortzáit tükrénél Fulvia festi,
El-hitetik tsalatott szemei, hogy mássa sehol sinte;
'S ha hozzája vetik, a' föld' több Szépe tsak
árnyék. —

Hagyjuk rá : tudom azt, a' reggeli Fulvia hogyha
Rózsák közt ragyogó liliumjait estve le-mofsa,
Könnyen bé-pízkol négy kendőt : annyira szép
völt *)

A. J.

B R Ú T U S.

Auch du, mein Sohn? — sprach Julius.
Rom meine Mutter! — dachte Brutus,
Und stiefs dich tiefer Dolch der Freyheit.

KÆSTNER.

---

*) Ezen utolsó rend a' Boileau Afszonyokról
írtt Satyrájából van költsönözve.

Fiam, te is? — szól Július.

Anyám de Róma! — monda Brútus,

'S mélyebben döfe-meg Szabadfag' szent Vasa!

KAZINCZY.

H Ó L N A P.

Még hólnap élek é? nem é?

Azt nem tudom.

De — ha hólnapra virradok,

Hogy hólnap kantsót forgatok,

Bezzeg tudom.

KAZINCZY.

CHA-

CH A P E A U - B A S *)

A.

Nézd ezt a' Németet , mint megy' füveg nélküül.

B.

Jól teszi ; a' fedő üres tsupron nem ül.

KAZINCZY.

A' H E N Y E B I B L I O T H E C A R I U S .

Tedd Adó-fzedónek , 's bízd Cassád' kezére !
Nem nyúl ahhoz , a' mit vállalt hüfégere.

KAZINCZY.

---

*) Olvasd *Sapó-há* szóról szóra tészen le-vett,
vagy fel nem tett füveget.

E G G Y I V Ó

a' Feleségéhez

Én tudom azt , nem te ! hagyj békét Feleség !
Sok , fok : — de nem elég.

KAZINCZY.

FOGLA-

FOGLALAT.

A. J.

(költött név.)

	Levél.
Dorilis - - -	107
Ugyan ő - - -	108
Fulvia. - - -	109

ANYÓS PÁL.

Remete Sz. Pál szerzetebeli Pap.

A' Hóldhoz - - -	98
Az Ifjúság - - -	101

ARANKA GYÖRGY

a' Maros Vásárhelyi Itélő-fzék Bírója.

A' Veréb - - -	67
Lesbiához - - -	71
* * * hoz. - - -	71

H

BAT-

BATSÁNYI JÁNOS

Kassai Cameralis Cancellista.

Bárótzihoz	-	-	-	37
Chlorishoz.	-	-	-	72

CSERGITS SIMON.

Szombathelyi Megyebeli kis Pap.

Bentzéhez	-	-	-	38
-----------	---	---	---	----

DARVAS FERENTZ.

Helytartói Tanácsos.

Hazafiúi Intés	-	-	-	2
----------------	---	---	---	---

DAYKA GÁBOR.

Egri Megyebeli Kis Pap.

Győzedelem Jövendölés	-	-	-	18
A' szép szemek	-	-	-	93

DÖME KÁROL.

Esztevgomi Megyebeli Kis Pap.

Eggy Haragoshoz	-	-	-	28
Béliknek neve napjára	-	-	-	39

FEHÉR GYÖRGY.

Fejérvári Megyebeli Kis Pap.

A' Hadi Történ. Iróihoz.	-	-	-	31
A' Kert.	-	-	-	45

FÖLDI JÁNOS.

Szatthmár Némethi Orvos.

Enyím Juliska.	-	-	60
Lesbiához Catullus után.	-	-	69
Juliska.	-	-	73

HORVÁTH ÁDÁM.

Bácsmegyey Mantzija Lakadalma után.	-	-	79
Sári Rózsám.	-	-	65

KAZINCZY FERENTZ.

Abaujvári Assessor, 's a' Kassai Megyebeli Magyar Oskolák Királyi Inspectoru.

Eggy Hajóra	-	-	14
Vayra, Impromptu.	-	-	24
Kereftes Bálint.	-	-	52
Az esthajnalhoz.	-	-	100
Bátorodás az élet sebess repülete ellen.	-	-	64
A' meg tsaltt Öreg.	-	-	70
Sóhajtás.	-	-	92
A' gyermek Poéta.	-	-	94
Az el-késödött Leány.	-	-	96
Mede Pálhoz.	-	-	103
Brütus.	-	-	109
Hólnap.	-	-	110
Chapeau-bas.	-	-	111

	Levél.
A' henye Bibliothecarius. -	111
Az Ivó. - - -	112

M E D E P Á L.

(költött név)

Etele. - - -	83
Etelka. - - -	85
Sóhajtások. - - -	104
Kazinczyra. - - -	51

P É T Z E L I J Ó Z S E F

Komáromi Prédikátor.

Hála adás - - -	4
-----------------	---

B R Á D A Y G E D E O N.

A' XVdik Zsoltár. - - -	27
Mechmet éneke. - - -	63

S Z A B Ó D A V I D.

Kassán Rhetor. tanító Kir. Prof.

Orczy halálára - - -	20
Eggy Dió-fára. - - -	25

S Z A B Ó L Á S Z L Ó.

(tavaly még Nagy-Bányai Rhetor. Prof.)

A' Rózsához. - - -	74
Glycerion. - - -	75
Sír-halom. - - -	81

SZÉ.

SZÉPHALMY VINTZE.

(költött név)

Édes Agódás.	-	-	77
Anacreonnak 19d. Dala.	-	-	87
A' 33d. Dal.	-	-	87
A' 45d. Dal.	-	-	89
A' 46d. Dal.	-	-	90
A' Szerelem tekintete. Szegváriból.			91

VIRÁG BENEDEK.

Székes fejérvári Kiv. Professor.

A' Magyar Vitézekre.	-	-	10
Eggy Hajóra.	-	-	14

VERSEGI FERENTZ.

Világi - Pap.

Háladás a' Magyar Nyelvért.	-	-	8
El ne felejts.	-	-	59
Dámon és Chloe.	-	-	95

FOGLALAT.

	Levél.
1. Hazafiúi intés. (Darvas Ferentz)	3
2. Haláadás az Ország Rendeihez midőn a' Magyar Nyelvet a' Deák helyett állíták (Pézteli)	4
3. Ugyan arra. (Versegi)	8
4. A' Magyar Vitézekhez. (Virág)	10
5. Egy hajóra. (Kazinczy és Virág)	14
6. Győzedelem jövendölés- (Dajka)	18
7. Orczy halálára. (Bároti Szabó Dávid)	20
8. Impromptü Vayra. A' hab tsilapítóra. (Kazinczy)	24
9. Egy Dió-fára. (Bároti Szabó Dávid)	25
10. A' XVdik Sóltár. (B. Id. Ráday Gedeon)	27
11. Egy haragoshoz. (Döme)	28
12. A' Hadi Történetek' Iróihoz. (Fehér)	31
13. Bentzéhez. (Csergits Simon)	35
14. Bárótzsi Sándorhoz. (Batsányi)	37
15. T. Bélik József Ur neve napjára. (Döme)	39
16. A' Kert. (Fehér)	45
17. Kazinczyra. (Mede Pál)	51
18. Keresztes Bálint, Kedveséhez.	52
19. Az el-ne-felejts. (Versegi)	59
20. Enyim Juliska. (Földi)	60

	Levél.
21. Mechmet' Dala. Graf Zrínyi Szigeti Vezedelmének 3. énekéből. (B. Ráday)	61
22. Bátorodás, az élet febes repülete ellen. (Kazinczy)	64
23. Sári Rózsam. (Horváth)	65
24. A' Veréb. (Aranka)	67
25. Lesbiához. (Földi)	69
26. Ugyan az fzabadon. (Kazinczy)	70
27. Lesbiához. (Aranka)	71
28. * * * hoz. (Aranka)	71
29. Cloris. (Batsányi)	72
30. Juliska. (Földi)	73
31. A Rózsához. (Szabó László)	74
32. Glycerion Wieland' Diogeneséből. (Szabó László)	75
33. Édes Aggodás. (Széphalmy)	77
34. Bácsmegyei, Mantzijának Lakadalma után (Horváth)	79
35. A' Sír-halom. (Szabó László.)	81
36. Etele. (Mede Pál)	83
37. Etelka. (Mede Pál)	85
38. Anacreon' XIX. Dala. (Széphalmy)	87
39. Anacreon' XXXIII. Dala. (Széphalmy)	87
40. Anacreon' XLV. Dala. (Széphalmy)	89
41. Anacreon XLVI. Dala. (Széphalmy)	90
42. A' Szerelem' tekintete Szegváriból. (Széphalmy)	91

	Levél.
43. Söhajtás. (Kazinczy) -	92
44. A' szép fzemek. (Dajka) -	93
45. A' Gyermeek Poéta. (Kazinczy)	94
46. Damon es Chloe. (Versegi) -	95
47. Az el-késödött Leány. (Kazinczy)	96
48. A' Hóldhoz. (Anyós Pál) -	98
49. Az Est-hajnalhoz. (Kazinczy)	100
50. Az Ifjúság. (Anyós Pál) -	101
51. Mede Pálnak a' Bácsmegyei Leveleivel. (Kazinczy) - -	103
52. Söhajtrások. (Mede Pál) -	104
53. Dorilis. (A. J.) - -	107
54. Ugyan Ö. (A. J.) - -	108
55. Fulvia. (A. J.) - -	109
56. Brutus. (Kaestner) - -	109
57. Ugyan az Magyarúl. (Kazinczy)	110
58. Hólnap. (Kazinczy) -	110
59. Chapeau - Bas. (Kazinczy) -	111
60. A' Henye Bibliothecarius. (Kazinczy)	111
61. Eggy Ivó, a' Felefégehez. (Kazinczy)	112

